

Arrest

nr. 164 893 van 30 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en samen met haar echtgenoot X als wettelijke
vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel
en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en samen met haar echtgenoot Ashmet BELULI als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, op 20 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2014 tot weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 11 augustus 2006 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 22 februari 2007 wordt een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.2. Verzoekster dient op 27 juni 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 21 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij verzoekster wordt gemachtigd tot een tijdelijk verblijf.

1.4. Het tijdelijk verblijf werd op 30 maart 2012 verlengd.

1.5. Op 22 april 2013 werd het tijdelijk verblijf verlengd tot 22 oktober 2013.

1.6. Het tijdelijk verblijf werd op 21 oktober 2013 verlengd tot 10 juni 2014.

1.7. Op 19 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de verlenging van het tijdelijk verblijf wordt geweigerd. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Weigering verlenging tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten)

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 10/06/2014 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat betrokkene haar verblijf afhangt van het verblijf van haar echtgenoot B.A.. Zijn verblijf kan niet meer verlengd worden aangezien hij geen nieuwe arbeidskaart B kan voorleggen. De vorige arbeidskaart is verstreken sinds 10/05/2014. Bovendien legt bovendien geen recente loonfiches en geen geldige arbeidsovereenkomst over. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Bovendien kan zij zelf ook geen nieuwe arbeidskaart voorleggen met recente bewijze van effectieve tewerkstelling, zoals gevraagd werd in de instructies van 21.10.2013.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.”

1.8. Op 19 september 2014 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A.H.

(...)

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

in voorkomend geval, ALIAS :

+ kinderen A.N., A.A., B.H. en B.M.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Art 7, al 1,2° van de wet van 15/12/1980 : wanneer hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Artikel 13:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Er werd een einde gesteld aan het verblijf van haar partner B.A. en kan zelf geen nieuwe arbeidskaart voorleggen, en al evenmin recente bewijzen van effectieve tewerkstelling.

(...).”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een tweede middel onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

Artikel 2 van de Wet van 29.07.1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens ditzelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de motivering dus ook zeker de juridische overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motiveringsplicht vereist dat iedere beslissing van het bestuur op geldige motieven dient te berusten en deze motieven moeten in het besluit vermeld worden, zodat iedere burger kan lezen waarom een bepaalde beslissing genomen werd.

Verwerende partij motiveert haar beslissing enkel door te stellen dat verzoekende partij geen nieuwe, geldige arbeidskaart kan voorleggen en dat dus niet meer aan de voorwaarden is voldaan.

Verzoekende partij wenst hierbij op te merken dat zij wel degelijk jaren heeft gewerkt en een arbeidskaart C had. De gemeente weigerde deze bewijzen echter in ontvangst te nemen en door te sturen naar verwerende partij waardoor er in de beslissing ook geen rekening mee kon gehouden worden. Het is echter niet de schuld van verzoekster dat deze documenten niet toegevoegd werden. Als de gemeente weigert om documenten in ontvangst te nemen, kan verzoekster hier niets aan doen. Verwerende partij had hier rekening mee kunnen nemen en de gemeente alsnog instructies kunnen geven om bijkomende bewijzen van werk te vragen aan verzoekster. Door dit niet te doen, heeft zij de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

1. Verzoekende partij voert vervolgens een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Er werd in de beslissing van verwerende partij en in het 'bevel om het grondgebied te verlaten' geen rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker en met het hoger belang van het kind.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet refereert naar artikel 8 EVRM. Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en draagwijdte. (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 303, p. 20)

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Om zich te kunnen beroepen op dit artikel, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu is verwerende partij op de hoogte van het feit dat verzoekende partij sinds 2006 met zijn familie op het grondgebied verblijft, hier dus reeds 8 jaar woont, in 2011 geregulariseerd werd en altijd heeft gewerkt tot januari 2014. Bovendien is verweerder op de hoogte van het feit dat de twee jongste kinderen hier geboren werden, aangezien deze opgenomen werden in de beslissing van verwerende partij. Het gaat hier om een gezin met vier minderjarige kinderen die allemaal school lopen en met twee ouders die beiden werken, en die hier reeds 8 jaar op het grondgebied verblijven.

Verwerende partij was dus duidelijk op de hoogte van het bestaande gezinsleven van verzoekende partij. Meer nog, zij heeft dit gezinsleven nooit in twijfel getrokken.

Het is natuurlijk wel zo dat, in tegenstelling tot artikel 3 van het EVRM, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is. Paragraaf 2 voorziet namelijk uitzonderingen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Een 'weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten' afleveren, vormt zonder enige twijfel een inmenging in het gezinsleven van verzoeker. Zo'n inmenging is enkel toegestaan als aan de voorwaarden van paragraaf 2 van artikel 8 EVRM voldaan is. Dit betekent dat de beperking van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM evenredig moet zijn aan het nagestreefde doel ("noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Gezien er een gezinsleven bestaat en verwerende partij hiervan op de hoogte was (en dit niet in twijfel trok), diende er door haar nagegaan te worden of de inmenging in verzoekende partij haar gezinsleven wettelijk, legitiem en noodzakelijk in een democratische samenleving is. Verwerende partij heeft echter nagelaten grondig te onderzoeken of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en een evenredig karakter heeft, hetgeen weinig zorgvuldig valt te noemen. Sterker nog, in de bestreden beslissing wordt geen woord gerept over het gezins- en privéleven van verzoekende partij. De impact op het gezinsleven van de bestreden beslissing is nochtans groot, gelet op het feit dat verzoekende partij met zijn gezin hier reeds 8 jaar verblijft, twee kinderen hier geboren werden en dus geen banden hebben met het land van herkomst en alle kinderen hier in het Nederlands school lopen.

Bij een inmenging in verzoekers privéleven en gezinsleven dient er dan ook een evenredigheidstoets gemaakt te worden. Er dient door verwerende partij nagegaan te worden of de inmenging in verzoekers

gezins- en privéleven in verhouding staat tot het belang om verzoeker van het grondgebied verwijderd te zien.

In casu blijkt uit niets in de motivering dat verwerende partij de evenredigheidstoets zou gevoerd hebben.

Bij de beslissing om verzoekende partij van het grondgebied te verwijderen werd er geen rekening gehouden met haar recht op gezinsleven.

Verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen enkele motivering opgenomen omtrent het bestaan van een gezinsleven voor verzoeker op het grondgebied en de evenredigheid van de impact van de bestreden beslissing op verzoekers' recht op een gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Verwerende partij heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, gezien de zware impact die de bestreden beslissing heeft op het gezinsleven van verzoekende partij.

De proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM zou volgens volgende voorschriften moeten gebeuren: "Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleids marge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is vertrokken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)." (RvV 17 juli 2014, nr. 127.171)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de proportionaliteitstoets niet grondig en zorgvuldig genoeg doorvoerde. Daarom moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

2. Naast het gezinsleven werd ook geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind, zoals bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind en het Handvest voor de Rechten van de Mens.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ..."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de

instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)."

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing. De bestreden beslissing maakt immers een terugkeerbesluit uit in de zin van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 5 van deze richtlijn, in de Vreemdelingenwet omgezet door artikel 71/13 Vw., verplicht de lidstaten om rekening te houden bij het nemen van een terugkeerbesluit met het hoger belang van het kind.

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.

(...)." (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Overeenkomstig artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind moet "het belang van het kind voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen".

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende: "Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children." (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/S, par. 12).

Gelet op bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen, Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden. vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1, van het Kinderrechtenverdrag.

Uw Raad oordeelde trouwens in deze zin in een arrest van 20 maart 2014. In deze zaak concludeerde Uw Raad als volgt: "Waar verweerder verwijst naar een arrest van de Raad weze het opgemerkt dat de Raad in deze eveneens stelt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bescherming biedt aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven te hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen kampen. In casu meent de Raad dat verzoekster op afdoende wijze haar feitelijk gezinsleven heeft aangetoond (zie supra), verweerder betwist ook geenszins dat verzoekster samenwoont met haar kind". (zie bijlage 2)

Verwerende partij heeft met haar beslissingen geen rekening gehouden met het belang van de kinderen van verzoekende partij. Twee van de vier kinderen werden hier geboren en hebben dus geen banden met hun land van herkomst. Alle kinderen lopen hier school en zijn dus bijzonder geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hier diende verwerende partij noodzakelijkerwijze rekening mee te houden.

Tot slot wenst verzoekende partij nog te wijzen op het feit dat voor de wijziging van artikel 7 door de wet van 19.01.2012 de afgifte van een bevel op grand van artikel 7 Vreemdelingenwet facultatief was (RvV arrest nrs. 66.328 tot 66.332 van 08.09.2011). Sinds de wetswijziging van 19.01.2012 is dit niet langer het geval wanneer het bevel o.m. gegrond wordt op artikel 7, eerste lid, 2, zoals in onderhavig geval. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat deze verplichting "uiteraard" niet geldt indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending zou uitmaken van de artike/en 3 en 8 EVRM (1). Tegenpartij mag dus geen automatische toepassing maken van artikel 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet bij het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wanneer een schending van artikel 8 EVRM dreigt. De Raad van State oordeelt dat "artikel 8

EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert, dat de algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken. Het 'bevel om het grondgebied te verlaten' bevat geen enkele motivering met betrekking tot het gezinsleven en het hoger belang van de kinderen. Uit niets blijkt dat hiermee rekening werd gehouden zoals artikel 74/13 duidelijk voorschrijft. Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Vooreerst meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing onzorgvuldig tot stand kwam aangezien de verzoekende partij wel degelijk bewijzen kan voorleggen van tewerkstelling en een arbeidskaart C had.

De gemeente zou deze documenten niet overgemaakt hebben aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

De verwerende partij wijst er op dat geen rekening kon worden gehouden met gegevens die werden overgemaakt nadat de bestreden beslissing werd getroffen.

De verzoekende partij heeft de stukken m.b.t. de tewerkstelling pas overgemaakt bij een verzoek tot herziening van de bestreden beslissing, zodat hiermee, in het kader van een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat geen rekening werd gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij alsook niet met de hogere belangen van het kind.

Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de verzoekende partij haar beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet nergens dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

In casu blijkt echter dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere vage beweringen.

Zie ook:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/leven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat het gezin niet kan terugkeren naar het land van herkomst. Het louter feit dat de verzoekende partij al 8 jaar in België zou verblijven (waarvan slechts 3 jaar met een A-kaart), de integratie, tewerkstelling en het school lopen van de kinderen, volstaat niet om een schending van artikel 8 EVRM dan wel artikel 74/13 Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Het ganse gezin maakt immers het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten zodat er geen sprake is van een scheiding van de gezinsleden.

Zij tonen niet aan dat zij geen gezinsleven kunnen ontwikkelen buiten België.

Verweerder laat voorts gelden dat het de verzoekende partij niet kan ontgaan zijn dat haar kinderen in de periode dat zij in België onderwijs genoten, ouder werden en zich verder integreerden, niettegenstaande de verzoekende partij er zich van bewust moesten zijn dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Door haar feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskent de verzoekende partij haar natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van de kinderen. Meer nog, de verzoekende partij stelt haar ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van haar kinderen. De verweerder wijst er op dat de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakt (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen die haar kinderen beweerdelijk zouden ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakte.

Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.),

Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij beroept zich tenslotte ook op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Zonder echter directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde te ontkennen kan worden aangenomen dat de ingeroepen bepalingen, met name de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde zodat deze bepalingen in rechte niet dienstig kunnen worden opgeworpen (R.v.St., nr. 58.032, 7 februari 1996; R.v.St., nr. 58.122, 12 februari 1996). Het derde middel is onontvankelijk. (R.v.V. nr. 14.775 dd. 31.07.2008)

De verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op artikel 3 van het IVRK.

Geheel ten overvloede laat verweerder nogmaals gelden dat de verzoekende partij niet aantoont op welke wijze de belangen van de kinderen worden geschaad, nu de verzoekende partij niet aantoont dat de kinderen geen recht op onderwijs kunnen genieten in het land van herkomst.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3. De kern van verzoeksters betoog is dat bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening werd gehouden met haar privéleven, haar gezinsleven en het hoger belang van de betrokken kinderen. Verzoekster meent dat de weigering van verlenging van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten een inmenging uitmaken in het gezinsleven. Zulke inmenging is enkel toegestaan indien aan de voorwaarden van artikel 8, tweede lid van het EVRM is voldaan. De inmenging moet evenredig zijn aan het nagestreefde doel. Volgens verzoekster dient de verwerende partij na te gaan of de inmenging in haar gezins- en privéleven in verhouding staat met het belang om haar van het grondgebied verwijderd te zien. Verzoekster meent dat uit niets in de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat zulke evenredigheidstoets zou zijn gevoerd.

3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De Raad meent dat deze verplichting tot een nauwkeurig onderzoek des te meer klemmt in onderhavige zaak die betrekking heeft op een situatie van weigering van een voortgezet verblijf, met name een weigering van verlenging van een tijdelijk verblijf gevolgd door een bevel om het grondgebied te verlaten. In zulk een geval aanvaardt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen (cf. EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M. v. Zwitserland, par. 47; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 53; EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala v. Zwitserland, par. 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 49).

Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze is geïnspireerd door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De noodzaak van de inmenging impliceert dat de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het

nagestreefde doel. Het bestuur beschikt in deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Daargelaten de vraag of artikel 8 van het EVRM een bijzondere motiveringsplicht inhoudt, gaat de Raad wel na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.9. Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen langdurig legaal verblijvende vreemdelingen en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaakt van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). 46). Ongeacht het al dan niet bestaan van een gezinsleven, vormen de weigering tot verlenging van een verblijfsmachtiging en de uitzetting van een langdurig legaal verblijvende vreemdeling dan ook een inmenging in zijn recht op eerbiediging van het privéleven (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46-49; EHRM 2 juni

2015, K.M./Zwitserland, § 46-47; EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala v. Zwitserland, par. 39; EHRM 10 november 2015, nr. 70429/10, par. 39-40).

3.10. De Raad gaat in casu na of er op het moment van de bestreden beslissingen factoren aanwezig waren die wijzen op het bestaan van een gezins- en privéleven in hoofde van verzoekster waarmee het bestuur rekening had moeten houden.

Het bestaan van een gezinsleven in hoofde van verzoekster, die getrouwd is en vier minderjarige kinderen heeft, blijkt afdoende uit de stukken van het administratief dossier en wordt niet betwist door de verwerende partij. Verzoekster voert aan dat haar gezinsleven in België werd voortgezet en verder ontwikkeld, door de geboorte van twee van haar kinderen op Belgisch grondgebied, hetgeen niet wordt betwist door verwerende partij.

Met betrekking tot het belang van haar kinderen, wijst verzoekster erop dat twee van haar kinderen in België werden geboren en geen banden hebben met hun land van herkomst. Verder lopen haar twee oudste kinderen sinds hun aankomst school in België, wat wordt bevestigd door de stukken in het administratief dossier. Verzoekende partij stelt dat zij bijzonder geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving, hetgeen door verwerende partij niet wordt betwist.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster in casu moet worden beschouwd als vreemdeling die voorheen langdurig legaal in België verbleef en wiens legaal verblijf niet langer verlengd wordt, gevolgd door een bevel om het grondgebied te verlaten. Zo verwijst verzoekster naar het feit dat zij sinds 2006 met haar gezin op het Belgisch grondgebied verblijft, dat zij reeds 8 jaar hier woont, dat zij in 2011 werd geregulariseerd en dat zij wel degelijk jaren heeft gewerkt en in het bezit was van een arbeidskaart C. Dit betoog vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster sinds 21 februari 2011 ononderbroken op legale wijze in België verbleef tot 10 juni 2014. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster een aantal jaren legaal was tewerkgesteld. Het langdurig legaal verblijf van verzoekster en haar legale tewerkstelling zijn elementen die op zich al wezenlijke bestanddelen vormen van haar privéleven. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die een vreemdeling met België is aangegaan. Het is verder niet onaannemelijk dat uit het langdurig legaal verblijf en de legale tewerkstelling van verzoekster – hetgeen een mate van integratie in België impliceert – andere persoonlijke, sociale en economische banden zijn voortgevloeid die eveneens deel uitmaken van het privéleven van verzoekster.

Gelet op de specifieke omstandigheden van verzoekster, met name een langdurig legaal verblijf en een vroegere legale tewerkstelling, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, kan worden aangenomen dat de verwerende partij kennis had van deze relevante feiten en omstandigheden aangaande het voorgehouden privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Minstens had de verwerende partij er kennis van moeten hebben.

3.11. In zoverre verzoekster aanvoert dat geen belangenafweging heeft plaats gehad in het licht van haar gezinsleven, stelt de Raad vast dat zowel aan het legaal verblijf van verzoekster als aan het verblijf van haar echtgenoot en vier kinderen een einde werd gesteld door een weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf en dat het gehele gezin werd bevolen om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg hebben de bestreden beslissingen niet tot gevolg dat de gezinsleden van elkaar worden gescheiden. Niettemin moet worden vastgesteld dat noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het administratief dossier blijkt dat rekening werd gehouden met het hoger belang van de betrokken kinderen, zoals door verzoekster uiteengezet in punt 3.10. Of de belangen van de betrokken kinderen, zoals uiteengezet in punt 3.10, in casu opwegen tegen het algemeen belang en de balans in hun voordeel doen uitslaan, hangt af van hun leeftijd en aanpassingsvermogen alsook de duur van hun verblijf in België en hun sociale, culturele of linguïstische banden met België en hun herkomstland. Dit is evenwel een belangenafweging die de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht niet toekomt.

In zoverre verzoekster betoogt dat geen belangenafweging heeft plaats gehad in het licht van haar privéleven, dient zij te worden bijgetreden.

Uit de bestreden beslissingen noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke feitelijke situatie van verzoekster of zich daar op enige wijze over heeft geïnformeerd. De beoordeling of er in casu sprake is van een privéleven dat onder artikel 8 EVRM aanleiding kan geven tot een positieve of negatieve verplichting in hoofde van de Belgische staat, komt aan de verwerende partij toe. Voormelde beoordeling vereist dat wordt nagegaan of er omstandigheden aanwezig zijn die maken dat verzoekster voor het uitoefenen van haar privéleven gebonden is aan België, omdat de banden aangegaan met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het

privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. Dit is een belangenafweging die de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole evenmin toekomt.

Alleszins blijkt thans noch uit de motieven van de bestreden beslissingen noch uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met het privéleven van verzoekster en de belangen van de betrokken minderjarige kinderen. De Raad kan in casu niet vaststellen dat de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het hoger belang van de betrokken kinderen en het privéleven van verzoekster zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat artikel 8 EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden alsook een billijke belangenafweging, is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt eveneens.

3.12. Wat specifiek het bestreden bevel betreft, merkt de Raad op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verwerende partij om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling vervolgens in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken. De Raad wijst tevens op de toepasselijkheid van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat in casu van toepassing is aangezien het bestreden bevel een tenuitvoerlegging is van de Terugkeerrichtlijn.

Daargelaten de vraag of omtrent dit individueel onderzoek uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd, dient de Raad als annulatierechter na te gaan of de verwerende partij niet op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen. De mogelijkheid tot controle vereist dan ook dat de impliciete wijze waarop de verwerende partij rekening heeft gehouden met de welbepaalde omstandigheden in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, tot uiting komt in het administratief dossier.

Uit de motieven van het bestreden bevel noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van deze bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen van verzoekster en het gezinsleven van verzoekster, zoals weergegeven in punt 3.10, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Waar in de aanloop naar, dan wel het geven van het bestreden bevel geen blijkt wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van verzoeksters kinderen en haar gezinsleven, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het geven van het bestreden bevel niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt vastgesteld voor wat betreft het bestreden bevel.

3.13. Pas voor het eerst in de nota met opmerkingen is een belangenafweging terug te vinden. Zo stelt verwerende partij dat verzoekster niet aantoont dat zij niet kan terugkeren naar het land van herkomst, dat de aangehaalde elementen niet volstaan om een schending van artikel 8 EVRM of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken, dat zij niet aantoont geen gezinsleven buiten België te kunnen ontwikkelen en dat verzoekster zich bewust moest zijn van het feit dat haar kinderen onderwijs genoten in België, ouder werden en zich integreerden, niettegenstaande dat zij slechts over een voorlopig verblijf beschikten en dat zij bij negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Volgens verwerende partij wentelt verzoekster haar verantwoordelijkheid af op de overheid hoewel zij zelf verantwoordelijk is voor de keuzes die zij maakt zodat zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen voor haar kinderen. Verder stelt verwerende partij dat verzoekster niet aantoont dat de kinderen geen recht op onderwijs kunnen genieten in het land van herkomst.

Zulks is echter een a posteriori motivering die het gebrek aan een zorgvuldige belangenafweging bij het nemen van de bestreden beslissingen niet kan rechtzetten, en die bovendien voorbij lijkt te gaan aan de vaststelling dat de ouders gedurende meerdere jaren ononderbroken legaal in België hebben verbleven.

Waar de verwerende partij voorhoudt dat het in de eerste plaats toekomt aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden en dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet voorziet dat specifiek moet worden gemotiveerd omtrent de in dit artikel bepaalde belangen, stelt de Raad vast dat dit betoog strijdig is met deze bepaling. De verwijderingsbeslissing moet immers worden genomen door rekening te houden met de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Door bovenvermeld betoog legt de verwerende partij evenwel een verplichting – die op de staatssecretaris of zijn gemachtigde rust – bij de vreemdeling die zou moeten aantonen dat hij zich bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

3.14. Het middel is in de besproken mate gegrond. De overige onderdelen ervan behoeven geen verdere bespreking.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2014 tot weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES